

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu Olgy Stránské a soudců Mgr. Jitky Zavřelové a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobce: **A. S.**
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Petrem Václavkem
se sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
se sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2017, č. j. 25871-2/2017-900000-304.1,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů se žalobce domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jakož i žalovaným potvrzeného platebního výměru Celního úřadu pro Středočeský kraj (dále jen „celní úřad“) ze dne 20. 3. 2017, č. j. 58790/2017-610000-30,

jímž celní úřad žalobci uložil zaplatit spotřební daň z tabákových výrobků za zdaňovací období říjen 2014 ve výši 48 150 Kč.

2. Žalobce namítal, že rozhodnutí obou správních orgánů je nesprávné a nezákonné, neboť celním úřadem vyměřenou daň za zdaňovací období říjen 2014 již uhradil dne 9. 12. 2016 Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových, jelikož byl k takovému postupu povinen podle usnesení Okresního soudu P. – z. ze dne 10. 12. 2015, č. j. 14 T 166/2015-102. Tímto usnesením okresní soud podmíněně zastavil trestní stíhání žalobce a stanovil mu zkušební dobu v délce 12 měsíců, ve které byl mj. povinen vydat České republice bezdůvodné obohacení ve výši 48 180 Kč. Dále namítal, že usnesení okresního soudu založilo překážku věci již rozhodnuté, v části vyměření spotřební daně za zdaňovací období říjen 2014.
3. Žalovaný ve vyjádření uvedl, že usnesení okresního soudu o podmíněném zastavení trestního stíhání žalobce není rozhodnutím, kterým by byl celní úřad vázán při stanovení daně z tabákových výrobků žalobci za zdaňovací období říjen 2014 ve smyslu § 99 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále také jako „daňový řád“), proto takové usnesení nemohlo založit věc již rozhodnutou. Konstatoval, že okresní soud není orgánem, do jehož kompetence spadá správa daní, proto není, na rozdíl od celního úřadu, příslušným k rozhodnutí o výši daňové povinnosti žalobce. Doplnil, že okresním soudem nebylo rozhodováno o spotřební dani žalobce a její výši, nýbrž o povinnosti vydat bezdůvodné obohacení, na základě jím posouzené předběžné otázky o jakou částku žalobce zkrátí příjmy státního rozpočtu.
4. Dále uvedl, že provedenou úhradu daně ze dne 9. 12. 2016 na účet Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových, lze ze strany správce daně považovat za platbu daně a zohlednit ji v řízení podle části třetí, hlavy páté daňového řádu, tedy v rámci dílčího řízení při placení daně, což však není překážka pro vyměření daně za stejné zdaňovací období. Uzavřel, že existence vykonatelného platebního výměru je nezbytným zákonným předpokladem k tomu, aby mohl být žalobci sdělen a předepsán k úhradě úrok z prodlení.
5. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž ho přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.
6. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 8. 10. 2014 provedl celní úřad místní šetření v sídle společnosti C. s. r. o., již je žalobce jednatelem, na adrese X, kde žalobce zároveň bydlí. Během šetření bylo nalezeno celkem 26,75 kg tabáku ke kouření ve vodních dýmkách zn. A. F. v baleních neoznačených platnou tabákovou nálepkou, ke kterým žalobce nedoložil daňové doklady ve smyslu § 5 a § 106 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění účinném do 30. 11. 2014. Tyto tabákové výrobky celní úřad zajistil. Dne 18. 3. 2015 byl vydán úřední záznam o zahájení úkonů trestního řízení pro přečin porušení předpisů o nálepkách a jiných předmětech k označení zboží dle § 244 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění účinném do 31. 5. 2015, kterého se měl dopustit žalobce tím, že na adrese X, skladoval celkem 26,75 kg tabáku ke kouření ve vodních dýmkách ve spotřebitelském balení neoznačeném platnou tabákovou nálepkou v úmyslu je dále držet

nebo je uvádět do oběhu, čímž došlo ke zkrácení daně ve výši 48 150 Kč. Celní úřad v odborných vyjádřeních dle § 105 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění účinném do 30. 4. 2015, uvedl, že je pravděpodobné, že došlo ke zkrácení spotřební daně z tabákových výrobků ve výši 48 150 Kč. Dne 30. 10. 2015 vyzval celní úřad žalobce k podání přiznání ke spotřební dani z tabákových výrobků za zdaňovací období říjen 2014. Dne 5. 11. 2015 požádal žalobce o prodloužení lhůty k podání přiznání ke spotřební dani do doby pravomocného ukončení trestního řízení vedeného před Okresním soudem P. – z. pod sp. zn.: 14 T 166/2015. Dne 10. 12. 2015 vydal okresní soud usnesení pod č. j. 14 T 166/2015-105, jímž podmíněně zastavil trestní stíhání žalobce pro skutek uvedený výše a stanovil mu zkušební dobu v délce 12 měsíců, ve které měl povinnost vydat České republice bezdůvodné obohacení ve výši 48 180 Kč a zaplatit na peněžitou pomoc obětem trestné činnosti částku ve výši 15 000 Kč. Dne 6. 12. 2016 vyzval na základě pravomocného usnesení okresního soudu Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových žalobce k uhrazení částky ve výši 48 180 Kč. Dne 9. 12. 2016 tuto částku žalobce na účet Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových zaplatil. Dne 17. 3. 2017 bylo z moci úřední podáno za žalobce přiznání ke spotřební dani z tabákových výrobků za zdaňovací období říjen 2014.

7. Dne 20. 3. 2017 vydal celní úřad platební výměr č. j. 58790/2017-610000-30, kterým žalobci vyměřil spotřební daň z tabákových výrobků za zdaňovací období říjen 2014 ve výši 48 150 Kč. V odůvodnění uvedl, že během místního šetření konaném dne 8. 10. 2014 v sídle společnosti C. s. r. o., již je žalobce jednatelem, na adrese X, kde žalobce zároveň bydlí, bylo nalezeno celkem 26,75 kg tabáku ke kouření ve vodních dýmkách v baleních neoznačených platnou tabákovou nálepkou. Jelikož byly tyto výrobky v množství přesahujícím osobní potřebu skladovány za účelem podnikání, a nebyly správci daně doloženy doklady prokazující zdanění vybraných výrobků, celní úřad vydal výzvu k podání daňového přiznání ke spotřební dani. Daňové přiznání žalobce ani v přiměřené dodatečné lhůtě nepodal, proto celní úřad z moci úřední vyměřil za tyto výrobky spotřební daň. Proti platebnímu výměru podal žalobce dne 24. 3. 2017 odvolání, ve kterém tvrdil, že spotřební daň za zdaňovací období říjen 2014 uhradil dne 9. 12. 2016 převodem na účet Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových. V doplnění odvolání ze dne 3. 4. 2017 své tvrzení podložil mj. kopií výzvy k úhradě a výpisem z účtu.
8. Dne 27. 6. 2017 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, ve kterém předně obecně uvedl, že se v posuzovaném případě vedlo dle daňového řádu nalézací řízení, jehož předmětem je, zda daňová povinnost vznikla či nikoli a správné stanovení výše daně, nikoli zabezpečení či zajištění její úhrady. Proto také konstatoval, že argumentace žalobce o tom, že již úhradu daně provedl, postrádá relevanci, neboť výsledek vyměřovacího řízení je pouze budoucím právním titulem pro placení daní. Jeho argumentace bude relevantní až v další dílčí části daňového řízení. Dále uvedl, že usnesení okresního soudu v trestní věci žalobce nepředstavuje pro správce daně překážku k vydání platebního výměru ve smyslu § 99 odst. 1 daňového řádu, neboť okresní soud není příslušným orgánem k rozhodování o daňové povinnosti ani její výši. Překážku dle § 99 odst. 1 daňového řádu by představovalo rozhodnutí celního úřadu. Z těchto důvodů nemusel celní úřad reflektovat usnesení okresního soudu. Uzavřel, že okresním soudem poukazovaná částka může být v intencích daňového řádu brána jako „náhrada za spotřební daň“, o kterou žalobce zkrátil státní rozpočet, přičemž k meritornímu posouzení otázky, zda již žalobce spotřební daň uhradil, bude příslušný až celní úřad v následných fázích daňového řízení.

9. Při jednání soudu konaném dne 13. 11. 2019 účastníci setrvali na svých návrzích.
10. Podle § 99 odst. 1 daňového řádu vyskytne-li se v řízení otázka, o které již pravomocně rozhodl příslušný orgán veřejné moci, je správce daně takovým rozhodnutím vázán. Ostatní otázky, o nichž přísluší rozhodnout jinému orgánu veřejné moci, může správce daně posoudit sám.
11. Podle § 101 odst. 4 daňového řádu přiznat stejné právo nebo uložit stejnou povinnost lze ze stejného důvodu témuž příjemci rozhodnutí pouze jednou.
12. Podle § 134 odst. 3 daňového řádu se daňové řízení skládá podle okolností z dílčích řízení, ve kterých jsou vydávána jednotlivá rozhodnutí. Dílčím řízením se pro účely tohoto zákona rozumí řízení
 - a) nalézací
 1. vyměřovací, jehož účelem je stanovení daně,
 2. doměřovací, které je vedeno za účelem stanovení změny poslední známé daně,
 3. o řádném opravném prostředku proti rozhodnutí vydanému v řízení podle bodů 1 a 2,
 - b) při placení daní
 1. o posečkání daně a rozložení její úhrady na splátky,
 2. o zajištění daně,
 3. exekuční,
 4. o řádném opravném prostředku proti rozhodnutí vydanému v řízení podle bodů 1 až 3,
 - c) o mimořádných opravných a dozorcích prostředcích proti jednotlivým rozhodnutím vydaným v rámci daňového řízení.
13. Žalobce namítal, že daň vyměřenou platebním výměrem ze dne 20. 3. 2017 za zdaňovací období říjen 2014 již uhradil dne 9. 12. 2016 Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových, neboť již byla vyměřena usnesením Okresního soudu P. – z. ze dne 10. 12. 2015, č. j. 14 T 166/2015-102, tím že mu okresní soud uložil povinnost vydat České republice bezdůvodné obohacení ve výši zkrácené daně, čímž založil překážku věci rozhodnuté. Z toho důvodu nebyl celní úřad oprávněn vydat platební výměr a opětovně vyměřit spotřební daň. Žalobce argumentoval tím, že výše zkrácení daně, na základě které bylo vedeno trestní řízení, byla stanovena na základě odborného vyjádření správce daně. V takovém postupu správních orgánů spatřoval zejména rozpor s § 99 daňového řádu. Žalobce nesouhlasí se žalovaným v tom, že předmětem současné fáze (pozn. soudu fáze nalézací vyměřovací) daňového řízení je pouze stanovení výše daně a nikoli její vymáhání, neboť v rámci platebního výměru je stanovena splatnost vyměřené daně a povinnost daň opětovně uhradit.
14. Krajský soud tuto námitku neshledal důvodnou. Aby bylo možné hovořit o totožnosti věci ve smyslu § 101 odst. 4 daňového řádu, je předpokladem stejný předmět řízení u stejného daňového subjektu. V posuzovaném případě se jedná o spotřební daň z tabákových výrobků za zdaňovací období říjen 2014. Pro posouzení námitky, zda usnesení okresního soudu nezaložilo věc již rozhodnutou ve smyslu § 101 odst. 4 daňového řádu, soud zkoumal, který orgán veřejné moci je příslušný ke zjištění a stanovení daňové povinnosti ke spotřební dani.
15. Soud konstatuje, že správu spotřebních daní vykonávají dle § 1 odst. 3 zákona o spotřebních daních, ve znění účinném do 30. 6. 2017 orgány Celní správy České

republiky. Oproti tomu okresní soudy vykonávají ve smyslu § 13 trestního řádu působnost ve věcech trestních. Soud předesílá, že daňové řízení je postup, jehož cílem je správné zjištění a stanovení daně a zabezpečení její úhrady, jež končí splněním nebo jiným zánikem daňové povinnosti, která s touto daní souvisí. Primárním účelem trestního řízení pak je, aby trestné činy byly náležitě zjištěny a jejich pachatelé podle zákona spravedlivě potrestáni. Dalším účelem je mj. nahradit osobám poškozeným (srov. § 43 trestního řádu) újmu způsobenou trestným činem. Újma přitom zahrnuje majetkovou či nemajetkovou újmu a bezdůvodné obohacení.

16. Aby mohl trestní soud přistoupit k podmíněnému zastavení trestního stíhání obviněného, musí obviněný mj. vydat bezdůvodné obohacení, které činem nabyt, nebo s poškozeným o jeho vydání uzavřít dohodu (ke všem podmínkám srov. § 307 odst. 1 trestního řádu). V usnesení, kterým podmíněně zastavil trestní stíhání žalobce, tedy okresní soud musel stanovit povinnost k vydání bezdůvodného obohacení. Pokud tak v trestním řízení učinil, rozhodl pouze o nároku České republiky (poškozeného) plynoucím z dohody o vypořádání újmy (srov. § 307 odst. 4 trestního řádu) způsobeném skutkem žalobce, nikoli o daňové povinnosti žalobce, protože do jeho působnosti vedení řízení a vydání rozhodnutí ve správě daní nespadá. K rozhodnutí o daňové povinnosti je oprávněn ve smyslu § 1 odst. 3 zákona o spotřebních daních pouze celní úřad.
17. O závěru, že okresní soud nerozhodl o daňové povinnosti žalobce, svědčí i to, že uložená povinnost k vydání bezdůvodného obohacení během zkušební doby v usnesení o podmíněném zastavení trestního stíhání není vykonatelným exekucním titulem (srov. KADLEC, J. k § 228 In. DRAŠTÍK, A. a kol. *Trestní řád. Komentář*. 1. vydání. Praha: Wolters Kluwer a. s., 2017. s. 2552). Z tohoto důvodu je proto nutné o daňové povinnosti rozhodnout tak, aby vymahatelná byla, což splní právě až rozhodnutí platebním výměrem, ve které se mj. uvede i doba splatnosti vyměřené daně [srov. § 176 odst. 1 písm. b) daňového řádu].
18. Skutečnost že výše bezdůvodného obohacení a následně vyměřené daňové povinnosti je z logiky věci téměř shodná, plyne z toho, že oba orgány vycházely ze stejného skutku žalobce. Okresní soud mohl pro posouzení výše zkrácené daně využít odborného vyjádření správce daně, neboť to byl právě on, nikoli celní úřad, který musel v trestním řízení posoudit tzv. předběžnou otázku, o výši neuhrazené daně za tabákové výrobky.
19. Soud se zároveň neztotožňuje se žalobcem v tom směru, že by se celní úřad musel řídit usnesením okresního soudu ohledně povinnosti vydat bezdůvodné obohacení, neboť vázanost správce daně se vztahuje pouze na otázku, o níž bylo jiným orgánem veřejné moci skutečně autoritativně a pravomocně rozhodnuto. Pokud by takový orgán sám řešil ve svém řízení nějakou otázku jako předběžnou a svou úvahu o ní by jen vtělil do odůvodnění vlastního rozhodnutí, nebyla by splněna podmínka vázanosti správce daně tímto rozhodnutím.
20. Krajský soud proto uzavírá, že usnesení okresního soudu nezaložilo překážku *res indicata* (věci rozhodnuté) ve smyslu § 101 odst. 4 daňového řádu pro vyměření daňové povinnosti žalobce za spotřební daň z tabákových výrobků za zdaňovací období říjen 2014.
21. Soud se dále zabýval námitkou spočívající v tom, že žalobce již spotřební daň uhradil. Soud obecně konstatuje, že daňové řízení se jako celek rozpadá do několika dílčích řízení, kterými jsou řízení nalézací, řízení při placení daní a řízení o mimořádných opravných a dozorcích prostředcích proti jednotlivým rozhodnutím vydaným v rámci daňového řízení

(srov. § 134 odst. 3 daňového řádu). Cílem nalézacího řízení je zjistit a následně stanovit daňovou povinnost v konkrétní věci, jakož i zjistit existenci plátce daně. Druhou skupinu tvoří dílčí řízení, která mají přímý vztah k placení a vymáhání daní. Tato skupina je určena rovinou platební, jelikož při jejich vedení dochází k zajištění či vymáhání daňové povinnosti. Vyměření daně bez dalšího neznamená, že vyměřená daň bude rovněž vymáhána.

22. Soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že skutečnost, zda žalobce celním úřadem vyměřenou daň uhradil přede dnem splatnosti, je předmětem dalších fází daňového řízení souhrnně označených jako placení daní dle § 149 a násl. daňového řádu, a tudíž nemá vliv na oprávnění a povinnosti celního úřadu daň vyměřit. Soud připomíná, že např. u daní z příjmů fyzických osob zákonná úprava umožňuje platit srážkovou daň, a až poté, co jsou takové srážky zaplacený, je daň správcem daně vyměřena a to na základě daňového přiznání, vyúčtování, nebo z moci úřední. Taková skutečnost jen dokresluje, že v rámci vyměřovacího řízení se platebním výměrem stanovuje pouze existence daňové povinnosti plátce daně, nikoli zajištění jejího reálného splnění (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 8. 2. 2019, č. j. 8 Af 31/2014-50).
23. Jelikož žalobce nepodal daňové přiznání ani po výzvě k jeho podání v náhradní stanovené lhůtě, tedy do pravomocného skončení trestní věci žalobce vedené okresním soudem pod sp. zn. 14 T 166/2015, svojí pasivitou de facto donutil celní úřad k vyměření daně z moci úřední ve výši 48 150 Kč. Kdyby žalobce daňové přiznání podal a celní úřad tedy daň nevyměřil, neexistovalo by žádné vykonatelné rozhodnutí o vyměřené daňové povinnosti.
24. Soud zároveň konstatuje, že za platbu daně bezhotovostním převodem lze považovat pouze platbu příslušnému finančnímu případně celnímu úřadu na specifikovaný účet (viz Novotná, M., Jordanovová, K., Krupičková, L., Šotník, J. *Daňové řízení*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, s. 190–191). Proto platbu zaslou na účet Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových nelze bez dalšího považovat za uhrazení spotřební daně z tabákových výrobků.
25. Z výše uvedeného vyplývá, že soud neshledal žalobní body důvodnými, žalovaný v řízení postupoval v souladu se zákonem, svá rozhodnutí odůvodnil dostatečným způsobem, a skutkový stav, o němž se rozhodnutí opírají, mají dostatečnou oporu ve správním spisu. Soud na základě uvedených skutečností výrokem pod bodem I. podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.
26. O náhradě nákladů řízení soud výrokem II. rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu nad rámec jeho běžné administrativní agendy žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. listopadu 2019

Olga Stránská, v. r.
předsedkyně senátu